

Sygn. akt I CZ 90/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Gminy K.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty P., W. B., A. B., S. M., B. L., B. J., J. Z., M. R., S. M., K. Z., M. J., C. S., W. Z., M.S.-K., K. K., G. F., P. F., M. Z., W. K., E. M., H. D. i J. Z.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 listopada 2014 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania W. K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 7 stycznia 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. odrzucił wniosek uczestniczki W. K. o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia postanowienia tego

Sądu z dnia 5 czerwca 2013 r. Z jego uzasadnienia wynika, że uczestniczka złożyła wniosek o sporządzenie i doręczenie postanowienia w dniu 10 czerwca 2013 r. Przesłane drogą pocztową uzasadnienie zwrócone zostało z adnotacją o dwukrotnym awizowaniu w dniach 5 i 15 lipca 2013 r. Wobec niepodjęcia przesyłki doszło do uznania przesyłki za doręczoną. Ponowny wniosek uczestniczka złożyła w dniu 21 listopada 2013 r. Z uwagi na to, że obejmował on takie samo żądanie jak poprzednie, a do wniesienia go doszło po upływie terminu przewidzianego w art. 328 § 1 k.p.c., został odrzucony.

Uczestniczka w zażaleniu zarzuciła, że nie można uznać doręczenia za skutecznie dokonane, do czego wymagane jest umieszczenie przez doręczyciela w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej operatora publicznego zawiadomienia o złożeniu w placówce pocztowej pisma przesłanego pocztą, którego nie mógł osobiście doręczyć. Jeżeli doręczenie następuje na nieruchomości zabudowanej domem jednorodzinny, na której właściciel umieścił oddawczą skrzynkę pocztową, prawidłowe zawiadomienie o nieudanej próbie doręczenia przesyłki, wymaga pozostawienia pisemnego zawiadomienia w tej skrzynce, a nie w drzwiach mieszkania. Uczestniczka nie otrzymała żadnego zawiadomienia o nieudanej próbie doręczenia przesyłki sądowej. Na przesyłce nie zostały należycie odzwierciedlone wszystkie czynności przewidziane w art. 139 § 1 k.p.c. i rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. Domniemanie doręczenia przesyłki objęte art. 139 k.p.c. może być obalone przez wykazanie, że adresat przesyłki nie otrzymał i że doręczenie dokonane zostało nieprawidłowo. Jeżeli doręczyciel nie pozostawił zawiadomienia na drzwiach mieszkania albo w skrzynce listowej, to złożenie pisma w urzędzie pocztowym nie wywołuje skutków doręczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepisy o doręczeniach mają charakter obligatoryjny i wyłączają swobodę w zakresie podejmowania czynności z nim związanych. Nie można uznać doręczenia za skutecznie dokonane, gdy nie nastąpiło według reguł przewidzianych w art. 135 i następnych Kodeksu postępowania cywilnego.

Jeżeli doręczenie właściwe pisma sądowego uczestnikowi postępowania za pośrednictwem operatora pocztowego na adres przez niego wskazany, okazało

się niemożliwe, to zgodnie z art. 139 § 1 k.p.c., należy je złożyć w placówce pocztowej tego operatora, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej ze wskazaniem, gdzie i kiedy pismo pozostawiono, oraz pouczeniem, że należy je odebrać w terminie 7 dni od dnia umieszczenia zawiadomienia. Zawiadomienie dla adresata, o którym stanowi art. 139 § 1, sporządza doręczyciel, wskazując w nim placówkę pocztową operatora, z którego przesyłkę należy odebrać w ciągu 7 dni, licząc od pozostawienia zawiadomienia (§ 6 ust. 2 oraz § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2010 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczania pism sądowych w postępowaniu cywilnym, jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1350, dalej: „rozporz.” lub „rozporządzenie”). W postanowieniu z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 71/08 (OSNC-ZD 2009, nr D, poz. 88) Sąd Najwyższy przyjął, że w sytuacji, gdy doręczenie następuje na nieruchomości zabudowanej domem jednorodzinny, na której właściciel umieścił skrzynkę oddawczą, prawidłowe zawiadomienie go o nieudanej próbie doręczenia przesyłki sądowej wymaga pozostawienia pisemnego zawiadomienia w tej skrzynce, a nie na drzwiach mieszkania.

Zgodnie z § 7 ust. 2 rozporz., placówka operatora pocztowego potwierdza przyjęcie przesyłki i opatruje ją na stronie adresowej adnotacją "nie podjęto w terminie" oraz odciskiem datownika.

W przypadku bezskutecznego upływu tego terminu, czynność zawiadomienia należy powtórzyć. Jeżeli osoba uprawniona nie zgłosi się po odbiór przesyłki złożonej w placówce pocztowej operatora, szczegółowe czynności tej placówki określa § 8 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Przesyłkę niepodjętą placówka pocztowa operatora opatruje na stronie adresowej adnotacją "nie podjęto w terminie" oraz odciskiem datownika i wraz z formularzem potwierdzenia odbioru odsyła sądowi wysyłającemu niezwłocznie po upływie ostatniego dnia do odbioru przesyłki (§ 10).

W postanowieniu z dnia 7 stycznia 1969 r., II CZ 208/68 (OSNC 1969, nr 9, poz. 164) Sąd Najwyższy wyraził, akceptowany w rozpoznawanej sprawie pogląd, który zachował aktualność w obecnie obowiązującym stanie prawnym, że uchybienie organu doręczającego zawiadomienie wraz z pouczeniem,

wymaganym przez art. 139 § 1 k.p.c. nie wywołuje skutków doręczenia zastępczego. Stanowi on konsekwencję założenia, że przeprowadzenie czynności doręczenia zastępczego zgodnie z regułami objętymi art. 139 § 1 i rozporządzenia z dnia 12 października 2010 r. stanowi podstawę do przyjęcia domniemania, że doręczenie przesyłki sądowej zostało dokonane. Domniemanie doręczenia pisma adresatowi może być obalone przez wykazanie niepodobieństwa zaistnienia tego skutku.

W rozpoznawanej sprawie zaistniały podstawy do uznania, że czynności operatora pocztowego i doręczyciela były prawidłowo podjęte, na co wskazuje analiza adnotacji poczynionych na zwróconej Sądowi przesyłce. Stwierdzenie skuteczności doręczenia było prawidłowe. Zarzut uczestniczki, że nie zostały dopełnione wszystkie wymagane czynności w procesie doręczania, nie został skonkretyzowany i nie mógł odnieść zamierzonego rezultatu. Badanie kwestii podnoszonych w zażaleniu, że nie doszło do pozostawienia zawiadomienia o nadejściu przesyłki i możliwości jej odbioru, nie może być dokonywane w postępowaniu zażaleniowym. Obalenie bowiem domniemania skuteczności doręczenia, w odniesieniu do okoliczności, które nie były możliwe do stwierdzenia na podstawie adnotacji poczynionych na zwróconej przesyłce, nie jest objęte zakresem postępowania zażaleniowego. Zadaniem tego postępowania jest kontrola formalnoprawna poprawności postanowienia wydanego przez Sąd Okręgowy. W odniesieniu do tej sfery kognicji Sądu nie było w zażaleniu uzasadnionych zarzutów.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.